

Dinah

Het kanon is indrukwekkend. Groot en zwaar. Ik kan me voorstellen hoe de soldaten het gebruikten om de yankees van het fort weg te houden. Het is een mooi fort en grotendeels heel gebleven tijdens de Burgeroorlog. Ik ben blij dat ik hier ben gekomen. De gids vertelt de geschiedenis van het fort en het verloop van de oorlog. Ik hou van de taal hier: zacht en zangerig.

“Do y’all have any idea how old the fortress is?” vraagt de gids. Hij geeft zelf het antwoord: wel 100 jaar. Poepoe denk ik, dat is toch niets. kom eens naar een middeleeuws kasteel in Frankrijk kijken! Maar ik zeg niks. Terwijl de gids doorgaat met zijn verhaal, loop ik weg van het kanon en blijf bij de rand kijken naar de tuin. Opeens hoor ik een vrouwenstem:

“Ben jij familie van...?” hoor ik. Ik moet er nog steeds aan wennen, het gemak waarmee Amerikanen je aanspreken.

“Van wie?” vraag ik en kijk de vrouw aan. Ze is rond de 70 en heeft pientere ogen.

“Van de Lafayettes natuurlijk, dit was hun fort. Ze verscholen zich hier als de yankees weer eens te dichtbij kwamen.” Ik kijk haar belangstellend aan.

“Je lijkt zo veel op de vrouwen Lafayette, kijk maar”. Uit haar tas pakt ze een boek, het gaat over de burgeroorlog. Ik verbaas me erover dat dat nog zo leeft in de hoofden van de mensen hier. Ze spelen het zelfs na!

De vrouw slaat het boek open en laat me een foto zien. Ik schrik. De vrouw op het plaatje is mijn evenbeeld. Dinah Lafayette is haar naam. Haar gezicht is mijn gezicht, alleen heeft ze lang haar dat in pijpenkrullen langs haar gezicht valt. Ik blijf naar de foto kijken, tot de vrouw het boek sluit Ik zeg dat ik uit Nederland kom en geen Lafayette ben. Ze kijkt me aan, zegt “amazing!” en loopt dan weg.

Ik loop verder en zie een zij-ingang van het gebouw. Ik doe de deur open en zie een gang waar kaarsen aan de muur zijn bevestigd. Zonder die kaarsen zou je niets kunnen zien. Ik loop naar binnen, het is koud, ik steek mijn handen in de zakken van mijn broek. Ik hoor de groep met de gids mijn kant op komen, ik houd mijn adem in. Ik wil niet dat ze hier ook naar binnen komen. Ze lopen voorbij, ik hoor ze lachen om een grapje dat de gids waarschijnlijk elke dag maakt. Ik loop de gang in, gebiologeerd kijk ik naar de kaarsen langs de muur. Ik kijk naar de wand, er hangen portretten. Verrast blijf ik staan.

Dinah Lafayette, daar is ze weer, met haar haar in een vlecht die ze aan één kant van haar gezicht draagt. Ze heeft een paarse jurk aan en kijkt lachend naar me. Ik loop verder de gang in. Ineens voel ik een windvlaag en de kaarsen om me heen beginnen te flakkeren. Verderop in de gang zie ik iets bewegen, het lijkt een paarse doek. Nieuwsgierig loop ik verder.

De gang maakt een bocht en nu zie ik duidelijk een stuk paarse stof. Snel loop ik door. Met een schok zie ik de vrouw, het haar in een vlecht die achter haar aan stuitert. Ze loopt snel, opent een deur en verdwijnt erdoor. Ik blijf staan, mijn hart klopt in mijn keel. Dan loop ik naar de deur en stap verder. Ik kan mijn ogen niet geloven... ik stap in een van de mooiste binnentuinen die ik ooit heb gezien. Er zijn bougainvilles, camelia's, hydrangea's.. in de prachtigste kleuren.

De vrouw in haar paarse jurk wijst naar bankje. Er zitten twee mensen, bij een mooie fontein. Ik loop er naartoe.

“Hello” zeg ik en de mensen kijken op.

“Jij bent niet van hier hè” vraagt de vrouw vriendelijk. Ze is rond de 30 en heeft bruin golvend haar. Ik vertel hen dat ik een student ben uit Nederland en niet veel mensen ken. De man zegt dat zij hier wonen en een winkel hebben en of ik eens langs wil komen. Ik neem het aanbod dankbaar aan. Dan vraag ik aarzelend:

“Die vrouw, hebben jullie haar ook gezien?” Ze kijken me vragend aan.

“Welke vrouw?” zegt de man, “er is hier verder niemand, dit is een goed verborgen plekje in het kasteel, er zijn maar weinig mensen die het kunnen vinden”. Hij glimlacht naar me. Ik kijk nog eens om me heen. Er is niemand behalve wij drieën in de tuin. De man en de vrouw staan op.

“Kom” zegt de vrouw, “dan trakteren we je op lunch, je hebt vast honger, Ze hebben hier heerlijke salades en dan nemen we er een Dinahsapje bij, dat is de specialiteit hier”. Het lijkt of ik iemand hoor giechelen, kijk achter me en zie nog net een stukje paarse stof verdwijnen door de deur.

Ghislaine Cals